

Arrest

nr. 95 856 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 14 augustus 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 17 september 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die op 2 oktober 2012 ter kennis gebracht werd.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 14.08.2012 een vervallen paspoort voor op naam van S. N. (...) Aramide, uitgereikt op 04.12.2000 en geldig tot 03.12.2000. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aan-vraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aan-vraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het consequentiebeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

*“II.1. Enig middel
Schending van artikel 9 ter Vreemdelingenwet
Schending van de materiële motiveringsverplichting
Schending consequentiebeginsel
Schending van het redelijkheidsbeginsel*

II.1.1. De verwerende partij argumenteert dat de kopie van het Nigeriaans paspoort dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot regularisatie ex. artikel 9ter Vreemdelingenwet voegde, geen bewijs levert van haar identiteit en dus ook niet van haar nationaliteit.

De verwerende partij argumenteerde dit als volgt:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 14.08.2012 een vervallen paspoort voor op naam van S. N. (...) Aramide, uitgereikt op 04.12.2000 en geldig tot 03.12.2000. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit". Krachtens, wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd 'en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aan-vraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aan-vraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).

II.1.2. De verwerende partij stelt dat het Nigeriaans paspoort van verzoekende partij niet toelaat om haar identiteit vast te stellen, omdat het paspoort vervallen is d.d. 3 december 2005 (verkeerdelijk 3.12.2000 in de thans bestreden beslissing!!).

Het overschrijden van de vervaldatum van het paspoort van verzoekende partij zou volgens de verwerende partij betekenen dat het niet langer mogelijk is om aan de hand van dit document de actuele nationaliteit van de verzoekende partij vast te stellen. Bijgevolg zou het paspoort het niet mogelijk maken om de identiteit van de verzoekende partij correct vast te stellen.

Deze stelling is incorrect.

Artikel 9 ter §2 Vreemdelingenwet vereist dat het identiteitsdocument dat wordt voorgelegd door de vreemdeling die wenst te worden geregulariseerd om medische redenen moet voldoen aan de volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. "

Het paspoort van verzoekende partij voldoet ontegensprekelijk aan deze voorwaarden.

Het feit dat de geldigheidsdatum van het paspoort is overschreden betekent immers geenszins dat de verzoekende partij niet langer de nationaliteit, vermeld op dit document, bezit.

II.1.3. De verwerende partij verwijst verder naar het arrest 193/2009 d.d. 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest stelt het Hof dat:

"volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene, elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. "

In casu bewijst de verzoekende partij haar identiteit aan de hand van haar paspoort. Van dit document wordt de waarachtigheid allerm minst ter discussie gesteld. Het feit dat dit document op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot regularisatie reeds vervallen was, doet deze waarachtigheid niet teniet. Het paspoort van verzoekende partij voldoet aldus aan de wettelijke voorwaarden betreffende het bewijs van identiteit. De bewering van de verwerende partij dat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, is bijgevolg foutief. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De materiële motiveringsplicht vereist immers dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

II.1.4. Het redelijkheidsbeginsel is eveneens geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt.

De verwerende partij oordeelt in haar thans bestreden beslissing dat het vervallen Nigeriaans paspoort van verzoekende partij niet haar actuele nationaliteit bewijst.

De verzoekende partij verblijft sinds 2005 (!) ononderbroken in België. Zij is sinds haar aankomst in België nooit teruggekeerd naar haar land van herkomst Nigeria. Ten bewijze van haar identiteit en nationaliteit heeft de verzoekende partij zich steeds bediend van haar Nigeriaans paspoort.

De verwerende partij is in haar beslissing van oordeel dat van zodra de geldigheidsdatum van een identiteitsdocument vervalst, dit document niet meer dienstig is om de nationaliteit van de houder te bepalen.

De verwerende partij handelt kennelijk onredelijk wanneer zij stelt dat de loutere overschrijding van de geldigheidsdatum van een paspoort tot gevolg heeft dat de gegevens vermeld op dit document niet langer correct zijn.

Il.1.5. In casu is de loutere omstandigheid dat het paspoort van verzoekende partij maar geldig was tot 3 december 2005, helemaal geen naar recht verantwoordbaar motief om te twijfelen aan de nationaliteit van de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier van de verzoekende partij en de thans bestreden beslissing blijkt immers ten overvloede dat de verwerende partij overtuigd is van haar Nigeriaanse nationaliteit.

Daarnaast blijkt uit de thans bestreden beslissing dat de verwerende partij er ook vanuit gaat dat verzoekende partij de Nigeriaanse nationaliteit heeft:

S.N. [...]

geboren op [...] te [...]

bij DVZ ook gekend als:

S.B. [...] (RR (6) 66.01.11 030-60)

geboren op [...]

nationaliteit: Nigeria

In die zin schendt de thans bestreden beslissing dan ook het consequentiebeginsel. Als verwerende partij in het verleden nooit de nationaliteit heeft betwist, dan ziet verzoekende partij echt niet in waarom twijfel hieromtrent nu wel terecht zou zijn.

De motivering, ter staving van de onontvankelijkheidsbeslissing lijkt dan ook ingeroepen 'pour les besoins de la cause'.

Il.1.6. De verzoekende partij is het volstrekt oneens met deze visie die geenszins steun vindt in het nieuwe artikel 9ter, noch in het kwestieuze arrest van het Grondwettelijk Hof.

Ten eerste dient er op gewezen worden dat de redenering van de verwerende partij bijzonder merkwaardig is. Sinds het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt immers een veel ruimere identificatiemogelijkheid in het kader van een medische regularisatie dan voorheen.

Ingevolge dit arrest zal de verwerende partij niet langere enkel rekening dienen te houden met "identiteitsdocumenten", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Ingevolge dit arrest werd het voor de aanvrager dus "makkelijker" om haar identiteit te bewijzen.

Aangezien ook de verwerende partij zich te schikken heeft naar arresten van het Grondwettelijk Hof die erga omnes werking genieten, drong zich ter zake een wetswijziging op aan artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze kwam er bij wet van 29 december 2010 - de visie van de verwerende partij vindt echter ook hoegenaamd geen steun in het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede kan er verwezen worden naar de parlementaire voorbereidingen ter zake.

in de parlementaire voorbereidingen, m.n. het verslag, wordt meteen duidelijk dat de "identificatietoets" ingevolge de wetswijziging versoepeld wordt.

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een

rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart."

De visie van de verwerende partij vindt dan ook hoegenaamd geen steun in het arrest van het grondwettelijk Hof waarnaar zij zelf verwijst in de tekst van haar thans bestreden beslissing.

II.1.7. De verzoekende partij wenst in dit kader ook naar de nieuwe rechtspraak van Uw Raad te verwijzen, rechtspraak waarin dit standpunt van verwerende partij niet gevolgd wordt.

De verzoekende partij verwijst ter zake naar arrest nr. 71 102 van Uw Raad d.d. 30 november 2011 in de zaak RvV 79 507/II.

In deze zaak werd identiek dezelfde rechtsvraag beslecht, nl. in welke mate identiteit kan aangetoond worden in de zin van artikel 9ter, § 2 Vreemdelingenwet middels een vervallen identiteitsdocument (eigen markering).

2.6. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of een verzoeker met een vervallen Mauritaanse identiteitskaart nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, S2. van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de vervallen identiteitskaart niet aanvaardt "als bewijs van actuele nationaliteit en dus een sluitend bewijs van identiteit" omdat hij verwijzend naar het gestelde in artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat "Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure,

2.8. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Op grond van het gestelde in artikel 9 ter, §2, 10 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het "bewijselement" onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief beantwoord te worden.

2.10. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 2.4. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2006, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden ... gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken overeen identiteitsdocument. "

2.11. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878, waarbij het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van 19 juni 2009 vernietigd werd).

2.12. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een vervallen identiteitskaart een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart waarvan de geldigheidsduur is verstreken blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat de identiteitskaart komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze identiteitskaart vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een identiteitskaart het bewijs vormen van de nationaliteit, ook als is deze inmiddels vervallen (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een identiteitskaart van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken identiteitskaart van een natie die niet langer bestaat. Het arrest van de Raad van 21 maart 2011 dat door de verwerende partij wordt aangehaald in haar nota heeft betrekking op een verstreken paspoort van een niet langer bestaande staat, namelijk de USSR, en kan niet vergeleken worden met het geval van verzoeker die een verstreken identiteitskaart overlegt van een nog steeds bestaande staat, namelijk Mauritanië.

2.13. Voor wat betreft de Mauritaanse nationaliteit die op deze identiteitskaart vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in zijn in punt 1.8. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers actuele bezit van deze Mauritaanse nationaliteit. Integendeel blijkt uit een nota opgesteld door attaché S.G. op 13 juli 2011 die zich in het administratief dossier bevindt dat er geen twijfels waren over verzoekers nationaliteit aangezien de betrokken ambtenaar noteerde: "Twijfel nationaliteit:/" Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Mauritaanse nationaliteit van verzoeker in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoot zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 10 en derhalve te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2", van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de voormelde bepalingen.

2.14. De beschouwingen van de verwerende partij vinden geen steun in de betrokken wetsbepaling noch in de voorbereidende werken en staan haaks op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat expliciet bepaalt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden (cf. de in punt 24. geciteerde passages).

2.15. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

II.1.8. Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar nog andere recente rechtspraak van Uw Raad, namelijk naar arrest 70 240 van Uw Raad d.d. 21 november 2011, rechtspraak waarin het standpunt van de verwerende partij weerom niet gevolgd wordt.

In deze zaak werd tevens identiek dezelfde rechtsvraag beslecht, nl. in welke mate identiteit kan aangetoond worden in de zin van artikel 9ter, § 2 Vreemdelingenwet middels een vervallen identiteitsdocument (eigen markering).

"2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers hebben op 29 maart 2011 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingen-wet ingediend.

Artikel 9ter, §1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan doormiddel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag." Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft de eerste verzoekende partij aan de aanvraag van 29 maart 2011 haar Kameroens paspoort toegevoegd, dat tot en met 30 juni 2008 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van de eerste verzoekende partij niet aantoont.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CG VS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart." (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te

onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument. "

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit

niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Kameroense nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest van 21 maart 2011 met nummer 58 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de feiten die aanleiding gaven tot dat arrest verschillend zijn van huidig geschil. Het arrest met nummer 58 204 had betrekking op een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij de verzoekende partij haar identiteit trachtte aan te tonen aan de hand van een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een staat die heden niet meer bestaat.

De verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)."

II.1.9. In casu kan er onmiskenbaar vastgesteld worden dat de verwerende partij in "het dossier" van de verzoekende partij ooit twijfels heeft gehad bij de nationaliteit van de verzoekende partij.

De verwerende partij kon dan ook geen rechtens aanvaardbare motieven formaliseren in de thans bestreden beslissing om de stelling te onderbouwen dat er geen zekerheid bestaat rond de nationaliteit van verzoekende partij.

II.1.10. De Stelling van de verwerende partij dat de aanvraag diende onontvankelijk verklaarde te worden omwille van het gegeven dat de bij de aanvraag neergelegde paspoort maar geldig was tot 3 december 2005, schendt aldus artikel 9 ter Vreemdelingenwet (zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof en toegelicht door de Wetgever), de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Waar de verzoeker de schending van het consequentiebeginsel aanvoert, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat de verzoeker hiermee doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Voorts stelt de Raad vast dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft neergelegd.

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, "zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen" luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet: "de betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet".

2.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.6. De verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geoordeeld heeft dat de kopie van het vervallen paspoort die de verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen bewijs levert van zijn identiteit, waardoor de verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet en de aanvraag op basis van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd.

De vaststelling in de bestreden beslissing *“Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 14.08.2012 een vervallen paspoort voor op naam van [S.N.A.], uitgereikt op 04.12.2000 en geldig tot 03.12.2000”*, wordt door de verzoeker enkel betwist in zoverre de uiterste geldigheidsdatum 3 december 2005 zou zijn. Deze bewering van de verzoeker vindt steun in het administratief dossier. De Raad gaat ervan uit dat het een materiële vergissing van de verweerder betreft.

Het wordt niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een paspoort van Nigeria voorlegde waarvan de geldigheidsduur op het moment van de bestreden beslissing bijna zeven jaar verstreken was.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoeker met een vervallen Nigeriaans paspoort nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het vervallen paspoort niet aanvaardt omdat *“Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nationaliteit als een constitutief bestanddeel van de identiteit beschouwt en dat deze onderhevig kan zijn aan wijziging. Verwerende partij is van oordeel dat *“uit de finaliteit van de procedure”* volgt dat op de aanvrager van een machtiging tot verblijf om medische redenen *“de last van actuele bewijsvoering (...) rust”* en dat het *“hem toe(komt) bij de indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.”* De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat slechts bij het bewijs van de actuele nationaliteit kan worden overgegaan tot *“de medische appreciatie (...) met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.”*

2.9. De eerste subvraag die zich hier stelt, is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.10. Op grond van het gestelde in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat het *“bewijselement”* onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord.

2.11. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarvan de actualiteit door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012 werd bevestigd en waarnaar de in punt 2.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Kortom, voortaan volstaat het dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, als bewijs van identiteit kan gelden, zodat de bewijsvoering met betrekking tot identiteit aanzienlijk is versoepeld.

2.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft. Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van

de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.13. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat. In dit laatste geval kan een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van betrokken kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). *In casu*, lijdt het geen twijfel dat Nigeria een bestaande staat betreft.

2.14. Voor wat betreft de Nigeriaanse nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing elementen waren die ernstige twijfels deden rijzen over verzoekers actuele bezit van deze Nigeriaanse nationaliteit. (zie RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Integendeel, uit stukken van het administratief dossier blijkt dat in een pro justitia van 10 januari 2011, opgesteld door de heer (L.D.S.) van de Lokale Opsporingsdienst Politie Brugge, wordt aangegeven dat het paspoort van de verzoeker, dat de Nigeriaanse nationaliteit vermeldt, werd nagezien op echtheid, waarbij *“geen anomalieën zijn waar te nemen aan het paspoort”*. Bovendien blijkt uit een ander pro justitia van 4 december 2010, eveneens opgesteld door de heer (L.D.S.) van de Lokale Opsporingsdienst Politie Brugge, dat de verzoeker na een onontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet op 28 december 2007 door verwerende partij zelf werd gerepatriëerd naar Lagos, gelegen in Nigeria.

Voorts blijkt uit de correspondentie die de verwerende partij voerde met andere betrokken overheden dat de nationaliteit van verzoeker steeds als Nigeriaans werd geduid.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Nigeriaanse nationaliteit van verzoeker in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Ten overvloede stelt de Raad vast dat bij de nationaliteit van verzoeker in de bestreden beslissing wordt vermeld “Nigeria”.

Door desalniettemin te motiveren dat verzoeker zijn identiteit niet aantoot zoals bepaald in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet en mede op grond hiervan te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

2.15. De vaststellingen in de bestreden beslissing *“De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure”* en *“Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.”*, vinden geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en staan haaks op de memorie van toelichting bij deze bepaling die expliciet stelt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden en waarin ook te lezen valt *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.”* (cf. de in punt 2.5. geciteerde passage).

2.16. Dit onderdeel van het enige middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden de overige onderdelen van het enig middel niet meer onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES